

קני ציפור מוזרים

מתוך: וו. יונס "הצצה לחיי החיות"
1889

כל אחד יודע כמה אוהבות
הציפורים לבנות את קניהם
בכנסיות ואם חושבים על כך זה
מעשה נבון ומחושב. כנסיות הן
בדרך כלל שקטות ובעלות פינות
חשוכות רבות, שבהן לא יעלה על
דעתו של אף אחד לחפש ולהטריד,
ובוודאי לא על דעת האישה
שמתפקידה לשמור על ניקיון
הכנסייה. ולציפורים יש תחושת
שקט ובטחון שצאצאיהם נשמרים
בטוחים ובמקום נוח, בזמן

שהוריהם אוספים מזון עבורם.
ובכנסייה תמיד ימצא פתח של דלת
או חלון שדרכו ניתן לבוא ולצאת.
אך לא כל הציפורים הן נבונות כמו
סנוניות, בולבולים או דרורים
שבוחרים את הכנסייה כביתן. יש
כאלה שבוחרים מקומות מוזרים
ביותר כדי לבנות את הקן שלהן
ולהטיל בו את ביציהן. פגשנו כבר
קנים על צירי דלתות, בסיסי
מחרטות מסתובבות מהר ואפילו על
גוף של ינשוף מת תלוי על מוט בגג.
אך אולי המקום המוזר ביותר לקינון
הוא על קיר חיצוני של קרון רכבת.
במיוחד כשנזכרים כמה שהחתולים
אוהבים את תחנות הרכבות,
מסתובבים בין הגלגלים ואפילו

ברכבת כי נהג תמיד להישאר על
רציף התחנה שאליה הרכבת הייתה
חוזרת. הוא תמיד נראה מודאג
מאוד ואפשר היה לצפות שהיה
בוחר מקום קינון יותר שקט ובטוח,
אך האם הרגישה כנראה כי למקום
תחת הקרון יתרונות רבים, כי
סירבה לעבור למקומות אחרים שכן
זוגה הציע ותמיד חזרה לקרון רכבת
שלה.

ובכל זאת קרון רכבת הנראה מקום
בטוח בהשוואה עם פנס תאורת
רחוב לונדונית, שבה נמצא קן של
חטפית לפני שנים אחדות. הקן היה
בנוי מאזוב, שערות ודשא יבש
ולפלא היה שמעולם לא הוצת
מלהבת הגז שבפנס. ללא ספק

נוסעים בהן אם הם חושבים שזה
נחוץ להם.

למרות סכנת החתולים קרונות
הרכבות הם המקום המועדף
לבניית קנים. ומספרים סיפור מעניין
על זוג נחליאלים שבנו קן יפה תחת
קרון רכבת שנסעה ארבעה פעמים

ביום בין שתי עיירות באנגליה. אבא
נחליאלי לא אהב כנראה נסיעה

החום של הלהבה עזרה לבקיעת
חמשת הביצים שהטילו הציפורים.

נכון, החטפית בנתה את הקן
למעלה מעל הקישוטים העליונים
של הפנס, אבל נמצאו גם קנים של
ירגזים בנויים בתוך פנס רחוב,
במקום מסוכן שבקרבת מוקד
הנפט. ואפילו כאשר הנפט בפנסים
הוחלף בגז, הציפורים לא דאגו
וישבו בקן בשקט, כשמדליק

הפנסים תקע לשם את מקלו
הארוך, כדי לכבות את האש.
אופן המחשבה של הציפורים הוא
כנראה שונה מאוד מזה של בני
אדם. הרי לא היינו חושבים שתיבת
מכתבים היא מקום ראוי לקינון
ולגידול משפחה, כשמכתבים
וחבילות נופלות מדי פעם על
ראשינו. זוג ירגזים לונדונים חשבו
אחרת ובנו להם קן בתוך תיבת
דואר פרטית תלויה על עץ, באחד
הכפרים אנגלים. הדוור שמצא אותן
השתדל מאוד לא להפריע להן, כי
היה חובב ציפורים, אבל התעניין
מאוד מה יקרה לירגזים. הן נהגו
כפי שציפורים כאלה נוהגות רגיל,
חיו בקן שלהן והטילו שמונה ביצים.

ממש על פני הקן הציפור קרעה
אותו בכעס. היא הביאה אותו למצב
כזה שהדוור, כאשר בא לאסוף
מכתבים, נאלץ להחזיר את המכתב
לשולחו, כי שום משרד דואר לא
היה שולח מכתב במצב כזה.

האם התרגלה כבר לביקורי הדוור
ורק נגעה בקלות במקורה בידו
כאשר הכניס לתיבה מכתבים. מדי
פעם גם קיבלה ברצון פירורי לחם
שהביא לה. אך כאשר הגוזלים
בקעו ההורים התחילו כבר לנהוג
ביתר תוקף. הן לא שמו לב למכות
שקיבלו מהמכתבים, אבל כעסו
מאוד כשפינת המכתב נגעה באחד
הגוזלים. ויום אחד, כשמכתב נפל